

SON DAMLA

Güneşin sıcak ışıklarıyla diğer damlalarla beraber parlıyorduk. Hatırladığım ilk şey, ılık bir yağmurla Kızılırmak Nehri'ne düştüğümdü. Kızılırmak'ın Türkiye'deki en uzun nehir olduğunu öğrendiğimde, geçireceğim uzun yolculuk beni heyecanlandırmıştı.

Trilyonlarca damlanın bulunduğu Kızılırmak'ta çok arkadaşım oldu. Nehrin derinliklerinden gelen birçok bilgiye sahip oldum. Zorlu barajlardan geçecektik ve sonunda özgürlüğümüze kavuşacak, kızgın Karadeniz'e dökülecektik. Özgürlük duygusu her yanıma sarmıştı. Kimseyle konuşmamaya, hızlanarak arkadaşlarımdan uzaklaşmaya başlamıştım. Tek isteğim Karadeniz'e ulaşmaktı.

Birkaç gündür hareketliliğimiz azalmıştı. Anlaşılan bir barajda bekliyorduk. Birden barajlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Aslında arkadaşlarımı çok özlemiştim. Onlardan Kızılırmak Nehri'nin sınırlarını, zorluklarını öğrenmeyi seviyordum.

Birden öyle çok hızlandık ki, aklım yerinden çıkmıştı. Sonunda beklediğim an gelmişti. Tekrar yolculuğuma devam edecektim, ama bana ne olacaktı? Barajdan nasıl geçecektim?

Beklediğim gibi olmadı. Kendimi karanlık bir depoda buldum. Fazla beklemeden hareket etmeye başladık. Birçok kimyasal madde ile karıştırıldık, çalkalandık. Sözde temizleniyorduk ama sağlıklı ve zalimce kirletilmiştim. Ne olacağı önemli değildi, artık tüm ümitlerimi kaybetmiştim. Ne özgürlüğü nede Karadeniz'i düşünabiliyordum. Sadece yaşama isteği ve korkuyu hissediyordum.

Sayamadığım saatler belki günler geçti. Bazen kalın bazen ince borulardan geçtim. Bu geçen karanlık zaman boyunca bazı bilgiler öğrendim. İnsanlar suyu önce kirletiyorlar; içmek için temizlemek zorunda kalıyorlarmış. Hele fabrika atıkları yok mu; o birçok arkadaşımızın sonu oluyor. En çok üzüldüğüm de can arkadaşlarımız balıkların bizim yüzümüzden hastalanmaları.

Bizden kat kat büyük olan insanlar hakkında ne düşündüğüme karar verememişim. Bazı damlalar insanları zalim görüyor, bazıları ise insanların sadece ihtiyaçlarını karşılamak istediklerini düşünüyor. O an inşallah dikkatli, tutumlu bir insana rastlar, onun yaşam faaliyetlerini karşılarım diye düşündüm.

Ah sonunda beklediğim olay başlamıştı. Musluğun açılma sesiyle irkildim. Hızla akmaya başladık. Çok, çok fazla ışık birden gözlerimi almıştı. Heyecanla bol köpüklü iri ellerin kenarından aktım. Lavabo içinde kayarak döndükten sonra yine karanlık borulara hapsolmüştüm. Şimdi daha pis ve kötü kokan borularda ilerliyordum. Kendi bedenimin de kötü koktuğunu hissediyordum. Beklide kaderim buydu.

Duyduğum son haberle sarsıldım."Karadeniz'e çok yaklaştık!" diye bağırانlar vardı. Yaşam sevinci ile çırpındım. Hayallerim gerçek olabilirdi, bu zamana kadar yaşamamın bir anlamı olabilirdi. Zihnimi serin kokan özgürlük duygusu sarmıştı. Çok geçmeden hırçın Karadeniz'e döküldük.

Artık her şey bitmişti. Ben özgürlüğüme, varlığımın tek sebebine kavuşmuştuım. Ama eski temizliğimi, sağlığımı kaybetmiştim. Karadeniz'de özgürce dolaşıyordum fakat üzerimde kimyasal maddelerin ağırlığını hep hissetmiştim.

İnsanlara yararlı olmak isterdim ama onlar suyun kıymetini bilmiyor ve sadece kendilerini önemsiyorlardı. Oysa doğa bir zincirden oluşur, eğer bir halka koparsa tüm halkalar zarar görür. Şimdi düşünüyorum da, insanlar daha tutarlı, düşünceli olsa, sular boşa akmasa ne güzel olurdu. Biliyorum insanların yaşamak için suya ihtiyaçları var ve dünyada su kalmadığında ölecekler. Benim bildiğim gibi bunu insanlarda biliyorsa, neden hala şansları varken gelecek için, insanların ve bütün canlıların nesillerinin tükenmemesi için önlem almıyorlar?

Ece ERGÖKTEN

MUALLA ZEYREK İLKÖĞRETİM OKULU

Sınıf:8-D Numara:1264 TLF: 222 310 21 23

Mualla Zeyrek İlköğretim Okulu

Ertuğrulgazi Mh. Ahmet Rasim Cd. No:6 Tepebaşı/ESKİŞEHİR